

Paa utallige Opfordringer fra
VALDEMAR PSILANDER's
mange Venner udsendes paany en af den afdøde
Kunstners bedste Film:

KLØVNEN

DRAMA I 4 AKTER

med

Valdemar Psilander

i Hovedrollen

PERSONERNE:

Joe Higgins, Klovn	Valdemar Psilander
Bunding, omrejsende Cirkusdirektør...	Peter Fjelstrup
Mrs. Bunding, hans Kone	Amanda Lund
Daisy, deres Datter	Gudrun Houlberg
Grev Henri	Robert Schmidt
Mr. Wilson, Impresario	Erik Holberg

Klovn.

Klovn Joe Higgins har i mange Aar rejst omkring med Bundings Cirkusselskab. Han og Cirkusdirektørens Datter, Daisy, er vokset op sammen, og skønt de to Unge vist aldrig har vekslet to Ord om Kærlighed, føler Daisy's Forældre det dog som en Selvfølge, at de to Unge engang skal være Mand og Hustru. Engang da de paa deres Gøglerfærd kommer til en lille By, overværer den verdensberømte Impresario Wilson, som tilfældig opholder sig i Byen, Forestillingen i Cirkus. Han bliver opmærksom paa Joe's karakterfulde Fremstilling af en Pjerrot og tilbyder ham et glimrende Engagement. »Følg mig,« siger han til den fattige Cirkusklovn, »og jeg vil gøre Dem rig umaadelig rig!« Den straalende Fremtid lokker Joe, men han glemmer alligevel ikke, hvad han skylder Daisy og gamle Bundings, og han modtager derfor kun Impresarioens Tilbud paa den Betingelse, at han faar Lov til at tage de tre Mennesker, som hidtil har været de eneste, han brød sig om, med sig.

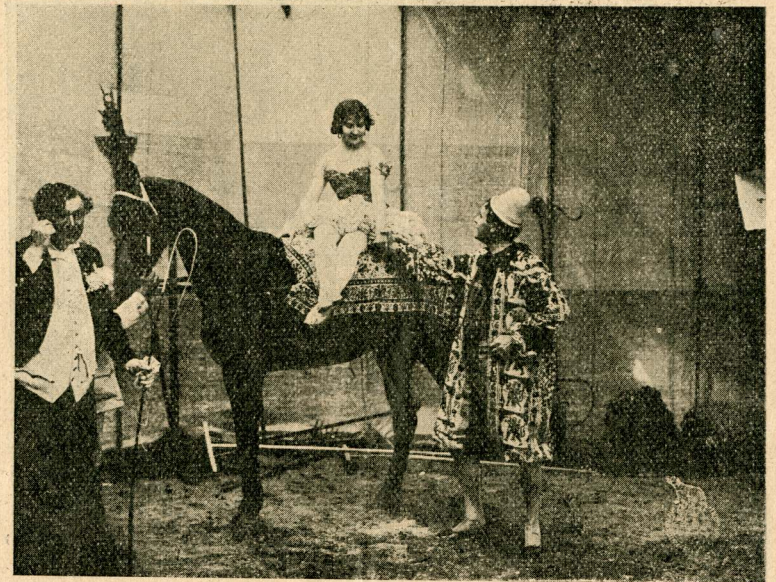
To Aar senere træffer man Joe inde i den store By. Han optræder i en elegant Storstadsvarieté, men Nummeret, hvor-

med han Aften efter Aften gør stormende Lykke, er det samme som det, han i sin Tid henrykkede sine naive Tilskuere med rundt omkring i Landsbyerne: Sangen om Pjerrots Kærlighed.

Joe og Daisy har allerede været gift i nogen Tid og lever tilsyneladende meget lykkeligt sammen. Daisy har dog ikke helt kunnet taale Omplantningen til de større Forhold. Det er, som om Sansen hos hende før, hvad der er ret og rigtigt, er bleven sløvet. — Hver Aften følger Daisy sin Mand til Varietéen og venter paa ham, til han har endt sin Optræden. Ved en eller anden Lejlighed stifter hun Bekendtskab med Grev Henri, en udpræget Levemandstype, og han indfinder sig nu regelmæssig hver Aften i Varietéens Kulisser for at møde Daisy og gøre Kur til hende, medens Joe optræder paa Scenen. Daisy, der selvfølgelig føler sig yderst beåret over Grev Henri's Opvartning og antager hans Galanteri mod hende for Udslag af ægte Følelser, kan i Længden ikke modstaa hans Kurmageri, og saaledes gaar det til, at Joe en Aften overrasker sin Hustru i Grev Henri's Arme.

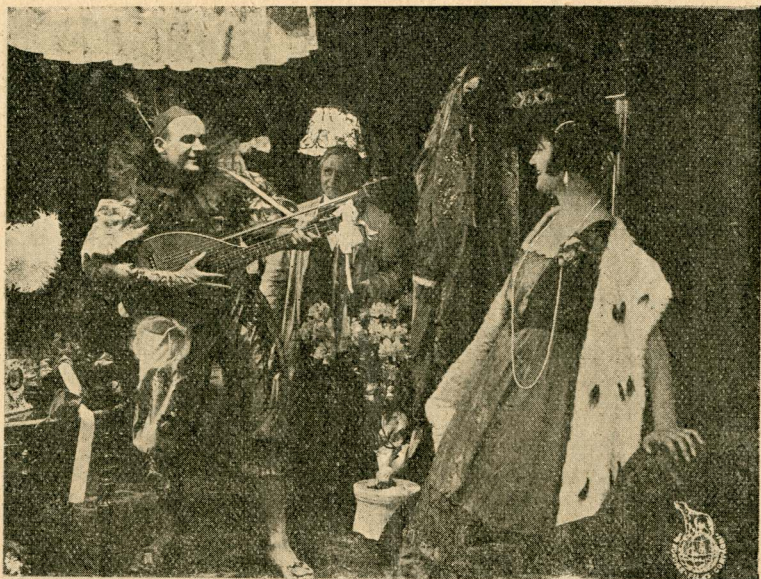
Daisy er ude af sig selv af Sorg, da det gaar op for hende, at Joe har grebet hende i Utroskab. Ikke i og for sig, fordi hun fortryder, hvad hun har gjort, thi den blinde Lidenskab, hun nærer for Grev Henri, tager hun for virkelig Kærlighed. Men hun holder dog af Joe og vil ham intet ondt.

Stakkels Joe! Han forstaar, at Daisy, der var hans Livs hele Lykke, er tabt for ham. Uden Vrede, uden Bitterhed forklarer han hende, at de maa skilles. Hun elsker Grev Henri og maa gaa til ham. Han maa for Fremtiden leve sit Liv alene. For Joe er det, som om Daisy tager Lyset og Varmen med fra hans Livs Vej og lader ham tilbage i Kulde og Ensomhed.

Et Aars Tid gaar, og Grev Henri's Følelser for Daisy kølnes mere og mere. Hun har efterhaanden lært hans sande Natur at kende og fortryder nu bittert, at hun har forladt sin Mand. En Aften fører Grev Henri hende paa en Natkafé i Selskab med et Par Venner af samme Art som han selv og nogle letlevende unge Damer. — Joe er efter Forestillingen den Aften drevet ind paa samme Restaurant og opdager paa dette Sted sin Hustru. Hun faar Øje paa ham og strækker uvilkaarlig sine Hænder ud mod ham, som vilde hun bede ham om Tilgivelse. Men han slynger hende sin Foragt i Ansigtet og forlader Restauranten, før hun kan naa at holde ham tilbage

Næste Dag kommer en Sygeplejerske til Joe for at fortælle ham, at en Kvinde, der samme Nat har forsøgt at drukne sig og er bleven indbragt til Hospitalet, beder ham komme. Lægerne har opgivet ethvert Haab om at redde hendes Liv, og hendes eneste Ønske er at se og tale med Joe, inden hun

dør. — Han skynder sig til Daisy's Dødsleje, og hun tilstaar, idet hun beder om Tilgivelse for, hvad hun har forbrudt mod ham, at han dog var den eneste, hun elskede. Med et Smil fortæller hun ham dette, og . . . Døden tager hende i sin barmhjertige Favn. Men Joe sværger, at træffer han nogen- sinde igen den Mand, der ødelagde Daisy's Liv, saa vil han dræbe ham.

Mange Aar gaar. De gamle Bundings er for længe siden døde, og Joe optræder nu atter i en omrejsende Teltcirkus. Han er bleven gammel og svag — en sær Fyr, synes Kammeraterne. Livet har taget haardt paa ham. I sine lykkeligste Øjeblikke genoplever han i Erindringen den Tid, han levede sammen med Daisy.

En Aften, da Joe staar og kigger gennem Forhænget til Tilskuerpladsen, ser han pludselig paa en af de første Rækker — Grev Henri. Hans Ansigt fortrækkes af en Grimase af Vanvid og Vildskab. Han mindes den Ed, han svor ved Daisy's Dødsleje — —.

Det bliver hans Tur til at vise sin Kunst. Inden han træder ind i Manegen, stikker han en Revolver til sig. Joe har aldrig været morsommere end denne Aften. Publikum jubler og klapper. Da retter Joe pludselig sin Revolver mod Grev Henri, der i samme Nu genkender den Mand, hvis Lykke han

har stjaalet. Men Joe fuldbyrder uden Barmhjertighed Straffen, som han har tiltænkt sin Dødsfjende.

Da Joe har fuldbyrdet sit Forsæt, lader han sig viljeløs føre ud som en Mand, der har opfyldt en hellig Pligt og er beredt til at dø.

Han løfter Hænderne mod Himlen som i Anraabelse og mumler: »Daisy, lad mig komme til dig!«

Hans Bøn bliver hørt. Han synker død om. Et Hjerteslag gjorde Ende paa hans Liv.

Klovnene

Stor Folkekomedie
i 4 Akter - 60 Afdelinger

Optaget af
Nordisk Films Co.

Iscenesat af
A. W. Sandberg

Psilander-Mindefilm

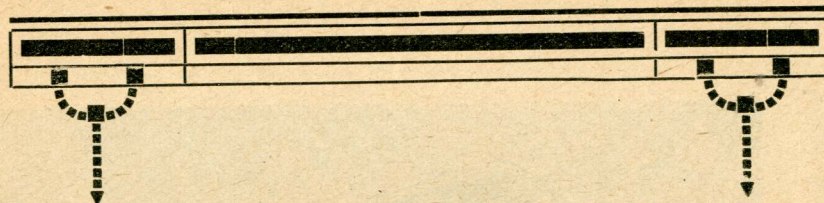
PERSONERNE:

Joe Higgins, Klovn..... Herr Valdemar Psilander
 Bunding, omrejsende Cirkusdirektør.....Herr Peter Fjelstrup
 Mrs. Bunding, hans Kone..... Fru Amanda Lund
 Daisy, deres DatterFrk. Gudrun Houlberg
 Grev HenriHerr Robert Schmidt
 Mr. Wilson, Impresario..... Herr Erik Holberg

AFDELINGERNE:

1 Klovnen Joe Higgins.	32 Den største og tungeste Be-
2 Og hans Kæreste, Daisy.	slutning.
3 Cirkusteltet rejses.	33 Hos Grev Henri.
4 Middagsidyl i Gøglerlejren.	34 Mellem Glæde og Ærgrelse.
5 Samme Aften.	35 „Nu bliver jeg hos dig!“
6 Byens Indvaanere strømmer	36 Joe falder besvimet om.
til Cirkus.	37 Den næste Morgen.
7 Forestillingen.	38 „Nej, hent hende ikke, men
8 Daisy's Triumfridt.	lad hende blive, hvor hun har
9 Klovnen Joe Higgins' store	valgt at være.“
Galanummer.	39 Faderens Trusel.
10 Vild Begejstring blandt Publi-	40 1 Aar senere.
kum.	41 Grev Henri har tabt Inter-
11 Den berømte Teaterimpresario	essen for Daisy.
Wilson blandt Tilsku-	42 Paa en letfærdig Restaurant.
erne.	43 Joe søger eiter sin Optræden
12 Et flot Engagements' tilbud.	Glemsel.
13 „Jeg vil have Lov til at tage	44 Gensynet.
disse tre Mennesker med mig.“	45 „I saadant Selskab skal jeg
14 2 Aar efter.	træffe dig igen!“
15 Daisy og Joe er nu gifte.	46 Grev Henri afslører sig som
16 Daisy følger hver Aften Joe	en gemen Skurk.
til Variétéen.	47 Daisy søger tilbage til sit
17 I Paaklædningsværelset.	gamle Hjem.
18 Medens Joe optræder.	48 „Hvor vover du at betræde
19 Den lille Frue lader sig kur-	hans Hus.“
tisere af Grev Henri.	49 Ogsaa Joe er fortvivlet.
20 Sangen, som Joe erobrede	50 Den næste Dags Avis for-
hele Verden med.	tæller om Daisy's Skæbne.
21 Kontrakt n for næste Aar.	51 „Har hun været her?!”
22 Bag Kulisserne.	52 Der sendes Bud efter Joe.
23 Joe belaver sig paa at un-	53 Den sidste A sked.
de skrive Kontrakten.	54 „Træffer jeg nogensinde den
24 Da Dekorationen fjernedes.	Mand, saa dræber jeg ham.
25 Synet berøver Joe hans Be-	Det sværger jeg ved dit
sindighed.	Minde“
26 Spejlet splintres.	55 Mange Aar eiter.
27 „Tilgiv mig, Joe . . . det var	56 Det er gaaet tilbage for den
ikke min Hensigt at gøre dig	verdensberømte Joe Higgins.
ondt.“	57 I en omrejsende Teltcirkus.
28 Hjemme igen.	58 Minde . . . og Fla-ken.
29 De bitre Taarer . . .	59 Gensynet med Grev Henri.
30 „Daisy, elsker du ham . . .??“	60 Hævnen — og Døden, der
31 Det skæbnsvangre Jal	befrier!

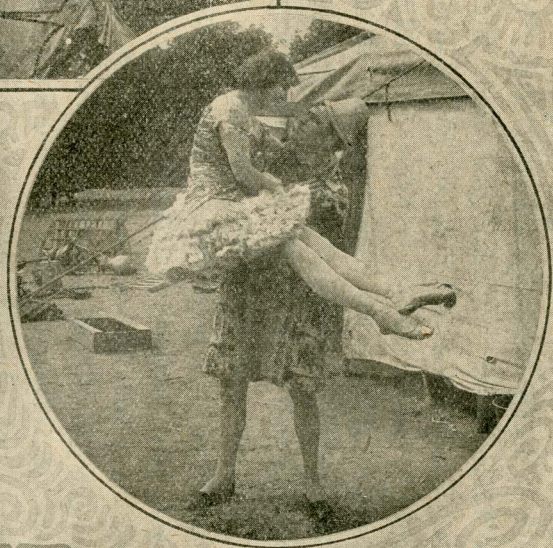
Valdemar Psilander nærede stor Begejstring for denne Film, som han ansaa for en af de bedste, han nogensinde har spillet i. Derfor har man valgt at opføre den nu som en **Mindeforestilling for vor største Filmsskuespiller.**

KLOVNEN.

KLOVNEN JOE HIGGINS har i mange Aar rejst omkring med Bundings Cirkusselskab. Han og Cirkusdirektørens Datter, Daisy, er vokset op sammen, og skønte de to Unge vist aldrig har vekslet to Ord om Kærlighed, føler Daisy's Forældre det dog som en Selvfølge, at de to Unge engang skal være Mand og Hustru. En Gang, da de paa deres Gøglerfærd kommer til en lille By, overværer den verdensberømte Impresario Wilson, som tilfældig opholder sig i Byen, Forestillingen i Cirkus. Han bliver opmærksom paa Joe's karakterfulde Fremstilling af en Pjertrot og tilbyder ham et glimrende Engagement. „Følg mig,“ siger han til den fattige Cirkusklovn, „og jeg vil gøre Dem rig . . . umaadelig rig!“ Den straalende Fremtid lokker Joe, men han glemmer alligevel ikke, hvad han skylder Daisy og gamle Bundings, og han modtager derfor kun Impresariens Tilbud paa den Betingelse, at han faar Lov til at tage de tre Mennesker, som hidtil har været de eneste han brød sig om, med sig.

To Aar senere træffer man Joe inde i den store By. Han optræder i en elegant Storstadsvariété, men Nummeret, hvormed han Atten efter Aften gør stormende Lykke, er det samme som det, han i sin Tid henrykkede sine naive

Klovnen

Tilskuere med rundt omkring i Landsbyerne: Sangen om Pjerrots Kærlighed.

Joe og Daisy har allerede været gift i nogen Tid og lever tilsyneladende meget lykkeligt sammen. Daisy har dog ikke helt kunnet taale Omplantningen til de større Forhold. Det er, som om Sansen hos hende for, hvad der er ret og rigtigt, er bleven sløvet. — Hver Aften følger Daisy sin Mand til Variétéen og venter paa ham, til han har endt sin Optræden. Ved en eller anden Lejlighed stifter hun Bekendtskab med Grev Henri, en udpræget Leve-mandstype, og han indfinder sig nu regelmæssig hver Aften i Variétéens Kulisser for at møde Daisy og gøre Kur til hende, medens Joe optræder paa Scenen. Daisy, der selvfølgelig føler sig yderst bæret over Grev Henri's Opvartning og antager hans Galanteri mod hende for Udslag af ægte Følelser, kan i Længden ikke modstaa hans Kurmageri, og saaledes gaar det til, at Joe en Aften overrasker sin Hustru i Grev Henri's Arme.

Daisy er ude af sig selv af Sorg, da det gaar op for hende, at Joe har grebet hende i Utroskab. Ikke i og for sig fordi hun fortryder, hvad hun har gjort, thi den blinde Lidenskab, hun nærer for Grev Henri, tager hun for virkelig Kærlighed. Men hun holder dog af Joe og vil ham intet ondt.

Stakkels Joe! Han forstaaer, at Daisy, der var hans Livs hele Lykke, er tabt for ham. Uden Vrede, uden Bitterhed forklarer han hende, at de maa skilles. *Hun* elsker Grev Henri og maa gaa til ham. *Han* maa for Fremtiden leve sit Liv alene. For Joe er det, som om Daisy tager Lyset og Varmen med fra hans Livs Vej og lader ham tilbage i Kulde og Ensomhed.

Et Aars Tid gaar, og Grev Henri's Følelser for Daisy kølnes mere og mere. Hun har efterhaanden lært hans sande Natur at kende og fortryder nu bittert, at hun har

forladt sin Mand. En Aften fører Grev Henri hende paa Natkafé i Selskab med et Par Venner af samme Art som han selv og nogle letlevende unge Damer. — Joe er efter Forestillingen den Aften drevet ind paa samme Restaurant og opdager paa dette Sted sin Hustru. Hun faar Øje paa ham og strækker uvilkaarlig sine Hænder ud mod ham, som vilde hun bede ham om Tilgivelse. Men han slynger hende sin Foragt i Ansigtet og forlader Restaurationen, før hun kan naa at holde ham tilbage . . .

Næste Dag kommer en Sygeplejerske til Joe for at fortælle ham, at en Kvinde, der samme Nat har forsøgt at drukne sig og er bleven indbragt til Hospitalet, beder ham komme. Lægerne har opgivet ethvert Haab om at redde hendes Liv, og hendes eneste Ønske er at se og tale med Joe, inden hun dør. — Han skynder sig til Daisy's Dødsleje, og hun tilstaar, idet hun beder om Tilgivelse for, hvad hun har forbrudt mod ham, at han dog var den eneste, hun elskede. Med et Smil fortæller hun ham dette, og . . . Døden tager hende i sin barmhjærtige Favn. Men Joe sværger, at træffer han nogen Sinde igen den Mand, der ødelagde Daisy's Liv, saa vil han dræbe ham.

Mange Aar gaar. De gamle Bundings er for længe siden døde, og Joe optræder nu atter i en omrejsende Felt-cirkus. Han er bleven gammel og svag — en sær Fyr, synes Kammeraterne. Livet har taget haardt paa ham. I sine lykkeligste Øjeblikke genoplever han i Erindringen den Tid, han levede sammen med Daisy.

En Aften, da Joe staar og kigger gennem Forhænget til Tilskuerpladsen, ser han pludselig paa en af de første Rækker — Grev Henri. Hans Ansigt fortrækkes af en Grimase af Vanvid og Vildskab. Han mindes den Ed, han svor ved Daisy's Dødsleje.

Det bliver hans Tur til at vise sin Kunst. Inden han træder ind i Manegen, stikker han en Revolver til sig. —

Joe har aldrig været morsommere end denne Aften. Publikum jubler og klapper. Da retter Joe pludselig sin Revolver mod Grev Henri, der i samme Nu genkender den Mand, hvis Lykke han har stjaalet. Men Joe fuldbyrder uden Barmhjærtighed Straffen, som han har tiltænkt sin Dødsfjende.

Da Joe har fuldbyrdet sit Forsæt, lader han sig viljeløs føre ud — som en Mand, der har opfyldt en hellig Pligt og er beredt til at dø.

Han løfter Hænderne mod Himlen som i Anraabelse og mumler:

Daisy, lad mig komme til dig.

Hans Bøn bliver hørt. Han synker død om. Et Hjerteslag gjorde Ende paa hans Liv.

KLOVNE

Produktion: Nordisk Films Kompagni.
Instruktør: A. W. Sandberg.
Manuskript: efter idé af Carl Alstrup; Else Frølich; udformet af A. W. Sandberg og Laurids Skands.
Fotografi: Storm Petersen.
Dekorationer: Axel Bruun.
Medvirkende:
Klovn, Joe Higgins Valdemar Psilander
Mr. Bunding, cirkusdirektør Peter Fjelstrup
Mrs. Bunding Amanda Lund
Daisy, deres datter Gudrun Houlberg
Grev Henri Robert Schmidt
Påklæderen Peter Jørgensen
Impressarioen, mr. Wilson Erik Holberg
Premiere 7. 5. 1917 i Viktoria Biografen.

Valdemar Psilander, Danmarks første filmhelt, berømt ikke alene her hjemme, men over hele verden, i den for dansk film så lykkelige periode fra 1910 til ca. 1917, da vor filmproduktion virkelig var af verdensformat — hvordan virker han nu? Kræver det en lang filmhistorisk udredning at forstå, hvorfor han var så populær? Nej, heldigvis ikke — Hans kunst er stadig levende.

Valdemar Psilander er født i 1884, fik sin debut som skuespiller i en alder af kun 16 år, spillede på forskellige scener i København og provinsen, indtil det lykkedes ham at få et engagement hos Martinius Nielsen ved Dagmarteatret. Men selv om han fik ret pæne anmeldelser, slog han dog aldrig igennem; hans stemme var ikke god — han læspede lidt. Så i 1910 fik han sin chance, da han af Regia Kunstfilm blev engageret til at spille hovedrollen i en film „Dorian Grays Portræt“ efter Oscar Wildes roman. Efter at have set ham i denne rolle, knyttede Ole Olsen ham til Nordisk Films Kompagni, og fra nu af til sin

tidlige død i 1917 filmede Psilander uafbrudt. Han indspillede ialt 85 film. Filmmuseets medlemmer har allerede haft lejlighed til at se ham i en af hans tidlige film: „Ved Fængslets Port“ fra 1911 — hans første film for Nordisk. Vi skal nu se ham på højden af hans kunst i hans berømteste film „Klovnen“ fra 1917. Det var Carl Alstrup, der fik ideen til filmen; skønt man nok må sige, at selve grundtemaet: den leende klovn med den tragiske livsskæbne er litterært almengods, og for eks. anvendt af Leoncavallo i operaen „Bajadser“; det hører jo ligefrem med til den populære forestilling om klovne, at de uden for manegen er dybt melankolske.

Den unge A. W. Sandberg, der i 1913 blev knyttet til Nordisk Films Kompagni som fotograf, men hurtigt var avanceret til instruktør, fik som opgave at iscenesætte „Klovnen“. Og samarbejdet mellem Sandberg og Psilander blev yderst vellykket. De var begge begejstrede for drejebogen og gik veloplagte til arbejdet — og for dem begge blev det en film af stor betydning. For Psilander blev det kulminationen af hans kunstneriske løbebane, for Sandberg blev det et gennembrud. Og for Nordisk Film blev det den helt store succes. Det kan ikke undre. Den sentimentale historie var efter den tids smag — nu har man lidt svært ved at gribes af historien — dertil er den for naiv og usammensat, og rollen gav Psilander lejlighed til at vise mange sider af sit talent: fra den glade, charmerende, over den dybt fortvivlede, til den sørgmodige, forsumpede klovn. Allerede i sine første film imponerede han foruden ved sit udmærkede sceneydre og sin charme, ved en afdæmpet „moderne“ spillestil, og nu i hans senere film ser man, hvordan han er modnet som kunstner. Han forstår at leve sig så fuldstændigt ind i en rolle, at han i højere grad giver tilskueren et indtryk af at være end at spille. Et andet højdepunkt når Psilander i Holger-Madsens film „Evangeliemandens Liv“ fra 1914, hvor han spiller hovedrollen som en engelsk lægprædikant — en karakterrolle uden den glamour, som rollen i „Klovnen“ har. „Klovnen“ er en stjernefilm, også efter Sandbergs mening, han nænnede pudsigt nok ikke at lade Psilanders smukke ansigt blive sminket i de scener, hvor vi ser ham i cirkusmanegen. Og det sker flere gange, at han som fotograf „kæler“ så længe for Psilanders ansigt, at det går ud over filmens naturlige rytme. Havde Psilander været en ringere kunstner, var resultatet blevet teatralisk, måske hysterisk, men takket være hans ægte spil og hans totale mangel på store bevægelser klarer han det. Der er dog en scene, hvor Psilander må siges at „sjæle“ lidt vel rigeligt, og det er den scene, hvor han synger den sørgelige vise, der skaber Joe Higgins berømmelse. — Men her må man have både Psi-

lander og Sandberg undskyldt, idet denne scene idag svækkes af, at vi ikke hører den musik eller sang, der oprindeligt ledsagede filmen på dette sted. I det hele taget arbejdede Sandberg i alle sine film meget bevidst med ledsagemusikken, så det virkelig er en betydelig forringelse af filmene, når de nu bliver vist uden musik.

„Klovnen“ blev Psilanders populæreste film, og samtidig den sidste store film, han spillede i. Han døde, inden den fik premiere. For Sandberg blev „Klovnen“ derimod begyndelsen til en række frodige år på Nordisk Film. Men mens Psilanders kunst stadig fyrrer år efter virker overbevisende på os, er det samme desværre ikke tilfældet med Sandbergs instruktion. Hans start var ganske vist også vanskeligere: Han kom til ved begyndelsen af en nedgangsperiode for dansk film — men han var heller ikke manden, der forsøgte at åbne nye veje; han var den forsigtige, den kultiverede iscenesætter, men ikke instruktøren, der gik nye veje. Dermed være ikke sagt, at han var en talentløs instruktør. Der skete blot det meget uheldige, at han hurtigt blev udråbt som genial og ufejlbarlig, og de fejl, som hans tidlige film ganske naturligt havde, blev ikke foreholdt ham, men fik tværtimod lov til upåagtet at brede sig i hans senere film.

„Klovnen“ viser tydeligt Sandbergs fortrin og hans mangler. Man ser hans fremragende evne til at skabe atmosfære — i dette tilfælde et troværdigt cirkusmilieu. Han fik en forkærlighed for dette milieu, og det blev også med det, han opnåede sine største kunstneriske sejre, især i filmen „De 4 Djævle“ over Herman Bangs novelle. Typerne er velvalgte i „Klovnen“ ligesom i hans senere film (jeg tænker her især på dickensfilmene). Fjelstrup illuderer godt som cirkusdirektøren, og Gudrun Houlberg er en yndig lille cirkusprinsesse. Og endelig er billederne glimrende komponeret og belysningen fremragende. Men, og det er det store men, rytmen er dårlig — scenerne er ofte for lange, han dvæler ved mindre væsentlige detaljer; — der er endog øjeblikke, hvor man keder sig. Der kan nævnes mange eksempler på velkomponerede scenebilleder, der i højere grad viser os en god fotograf end en god instruktør. For eksempel den scene, hvor Daisy tager afsked med hjemmet og forlader Joe. Der er nogle meget fine belysninger, og scenerummet er godt opbygget, men afskeden er for lang — interessen svækkes, den dramatiske spænding slappes.

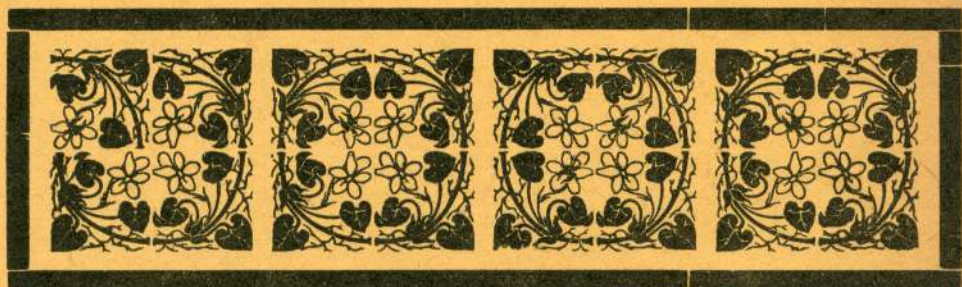
I 1927 iscenesatte Sandberg en ny version af „Klovnen“. Denne gang med Gösta Ekman i Psilanders rolle. I denne udgave er Sandberg med rette blevet rost for sin evne til at skabe et fransk artistmilieu. Begyndelsen af filmen, hvor cirkusvognen ruller ud ad landevejen er meget

effektfuld. Og selvfølgelig er denne udgave teknisk bedre end den første. Men alligevel er der mere stil over den første, mere umiddelbar dramatisk spænding — den sidste udgave fortaber sig for ofte i udramatiskke petitesser, så interessen for hovedhandlingen svækkes. Og endelig med al respekt for Gösta Ekmans omskabelsesevne, så er han en altfor raffineret skuespillertype til at kunne illudere som den naive, godtroende klovn, Psilander een gang for alle har skabt for os.

December 1953.

Marguerite Engberg.

Program fra Lørdag den 15. December

Paa utallige Opfordringer fra

VALDEMAR PSILANDER's

mange Venner udsendes paany en af den afdøde
Kunstners bedste Film:

KLOWNEN

Drama i 4 Akter

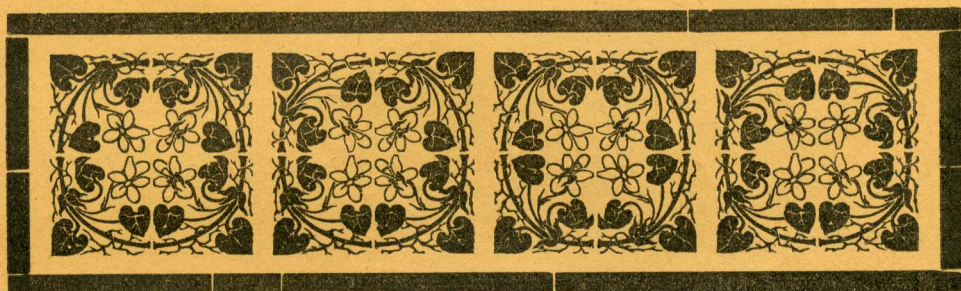
med

VALDEMAR PSILANDER

i Hovedrollen.

PERSONERNE:

Joe Higgins, Klovn	Valdemar Psilander
Bunding, omrejsende Cirkusdirektør	Peter Fjelstrup
Mrs. Bunding, hans Kone	Amanda Lund
Daisy, deres Datter	Gudrun Houlberg
Grev Henri	Robert Schmidt
Mr. Wilson, Impresario	Erik Holberg

EKSTRA-NR:

4-cylindret Vanvid.

Farce i 2 Akter.

Lørdag Kl. 8

Søndag Kl. 4, 5³/₄, 7¹/₂ og 9.

Mandag Kl. 8

Bemærk: Forestilling Søndag Kl. 5³/₄.

